

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zwraca się o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia z dnia 16 lipca 2008 r. C(2008) 3435 wersja ostateczna (Sprawa nr COMP/C2/38.698 — CISAC), w której stwierdzono, że skarżąca naruszyła art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG, zawierając porozumienia o udzielaniu wzajemnych upoważnień do reprezentacji oraz stosując w praktyce ograniczenia członkostwa (art. 1), klauzule wyłączności (art. 2), oraz, wraz z innymi organizacjami zbiorowego zarządzania, koordynując terytorialne rozgraniczenia wzajemnych upoważnień w taki sposób, aby ograniczyć do terytorium krajowego każdej z tych organizacji zakres obowiązywania licencji obejmujących prawa do publicznego wykonywania utworów w odniesieniu do przekazu drogą internetową, satelitarną oraz kablową (art. 3).

Skargę swą skarżąca opiera na następujących zarzutach:

- zaskarżona decyzja została wydana z uchybieniem wymogów proceduralnych ze względu na to, że w oczywisty sposób różni się ona w istotnych kwestiach od pisma w sprawie przedstawienia zarzutów;
- zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem prawa ze względu na to, po pierwsze, że nie zostało dowiedzione, iż zawarcie przez skarżącą w umowie w przedmiocie wzajemnej reprezentacji w odniesieniu do przekazu drogą internetową, satelitarną oraz kablową postanowienia o rozgraniczeniach terytorialnych stanowi praktykę uzgodnioną z organizacjami zbiorowego zarządzania z innych państw będących członkami EOG, oraz, po drugie, że rozgraniczenia terytorialne nie naruszają konkurencji.

Tytułem ewentualnym skarżąca podnosi, że naruszenie nie zostało dowiedzione w zakresie dotyczącym licencji na przekaz drogą kablową.

Skarga wniesiona w dniu 1 października 2008 r. — AKM przeciwko Komisji

(Sprawa T-432/08)

(2008/C 327/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger reg. Gen. mbH (AKM) (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: Rechtsanwälte H. Wollmann i F. Urlesberger)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie zgodnie z art. 231 akapit pierwszy WE nieważności decyzji Komisji w odniesieniu do AKM;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy decyzji Komisji C (2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. w sprawie COMP/C2/38.698 — CISAC, w której Komisja uznała za niezgodne z art. 81 WE i art. 53 porozumienia o EOG uzgodnione praktyki związane ze wzajemnym przyznawaniem praw autorskich do utworów muzycznych między organizacjami zbiorowego zarządzania należącymi do Confédération internationale des sociétés d'auteurs et compositeurs (Międzynarodowej Konfederacji Stowarzyszeń Autorów i Kompozytorów, zwanej dalej „CISAC”).

Skarżąca dąży do stwierdzenia nieważności decyzji, w zakresie w jakim Komisja stwierdziła w niej, że AKM naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia o EOG poprzez stosowanie w swoich porozumieniach o wzajemnej reprezentacji ograniczeń członkostwa zawartych w art. 11 ust. 2 umowy wzorcowej CISAC bądź poprzez stosowanie de facto tych ograniczeń członkostwa, jak również poprzez koordynowanie terytorialnych ograniczeń licencji oraz nakazała AKM zaprzestanie tych naruszeń.

Skarżąca opiera swoją skargę na następujących zarzutach:

Skarżąca twierdzi najpierw, że Komisja nieprawidłowo ustaliła stan faktyczny w odniesieniu do stosowania ograniczeń członkostwa przez AKM. Komisja nie przedstawiła żadnych dowodów, które potwierdzałyby faktyczne stosowanie takiego ograniczenia przez AKM. Wręcz przeciwnie, Komisja pominęła dowody na to, że AKM stosuje „politykę otwartego członkostwa”. Ponadto Komisja przeoczyła okoliczność, iż wcześniej obowiązujące klauzule w sprawie członkostwa występujące w porozumieniach AKM o wzajemnej reprezentacji zostały przynajmniej w sposób dorozumiany uchylone i nie stanowią już treści porozumień o wzajemnej reprezentacji zawieranych przez AKM.

Co więcej, skarżąca podnosi, iż art. 3 decyzji Komisji, w którym Komisja czyni AKM zarzut, że „naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia o EOG poprzez koordynowanie terytorialnych ograniczeń, przez co zakres obowiązywania licencji jest ograniczony do terytorium krajowego danej organizacji zbiorowego zarządzania”, pozostaje w sprzeczności z motywami decyzji. W sentencji decyzji brakuje w szczególności ograniczenia do tych form rozpowszechniania (satelita, Internet i kabel), którymi Komisja zajmowała się w swoich rozważaniach.

Ponadto zdaniem skarżącej istniejące, terytorialne ograniczenia licencji figurujące w porozumieniach AKM o wzajemnej współpracy nie są wynikiem uzgodnionej praktyki. W celu udowodnienia istnienia świadomego uzgodnienia w zakresie określonego postępowania Komisja oparła się właściwie tylko na tej okoliczności, że umowy o wzajemnej reprezentacji zawierane przez europejskie organizacje zbiorowego zarządzania stosują się faktycznie do jednolitego systemu. Zdaniem skarżącej to równoległe zachowanie można jednak po prostu wytłumaczyć tradycyjną strukturą rynku i ustawowymi warunkami ramowymi odnoszącymi się do działalności organizacji zbiorowego zarządzania

Skarżąca utrzymuje również, że decyzja Komisji narusza zasadę precyzji, gdyż z art. 4 ust. 2 decyzji nie wynika jasno, co należy rozumieć przez wymóg „sprawdzenia” niektórych postanowień umownych.